

ditets- og Alderdomskommissionens Betænkning af 1915 skulde der til, for at der kunde udbetales en aarlig Præmie af 300 Kr. ved indtrædende Invaliditet eller senest ved 65 Aars Alderen, en aarlig Præmie af 22 Kr. for Mænd og 28 Kr. for Kvinder, altsaa hvis man udregner rent forsikringsteknisk, hvad man skulde betale, for at det kunde svare til et saadant Beløb. Nu er Levealderen jo efter Statistikken sat op siden den Tid, og selv om det her drejer sig om Betaling i et temmelig langt Aaremaal, og selv om man vil indskrænke denne Betaling til mere at ligge paa de egentlige unge Aar og ogsaa til at svare til en noget større Forsikringssum, saa synes jeg dog ikke, man kommer op paa en aarlig Ydelse for de unge, som i nogen Henseende kan siges at være uoverkommelig for dem. Jeg kan derfor ikke se andet, end at man allerede nu bør søge den Tanke realiseret, som vi har beskæftiget os med i saa mange Aar. Jeg maa jo ogsaa udtale min Paa-skønnelse af, at den højtærede Indenrigsminister, hvis hele forstaaende Stilling til denne Sags Behandling jeg i høj Grad skal anerkende, ogsaa har stillet sig villig til en Undersøgelse af denne Tankes Realisation i Fremtiden, men jeg kan ikke se, hvorfor det skal skydes ud i en lang Aarrække. Jeg tror, Tanken meget vel kan gennemføres i Forbindelse med dette Lovforslag. Man taler om de meget store Vanskeligheder, der er, men man har jo gennemført Forsikring paa andre Omraader. Vi har Invaliditets- og Sygeforsikring; skulde det da være saa vanskeligt ogsaa at lave en Alderdomsforsikring. Vanskelighederne har jo været overvindelige for Invaliditets- og Sygeforsikringens Vedkommende, og at de saa skulde være uoverstigelige for Alderdomsforsikringen. Vedkommende, er der ingen Grund til at antage, selv om ogsaa jeg villigt skal indrømme, at de kan være store.

Tanken om Folkeforsikring har haft meget stor Tilslutning indenfor Venstres Rækker, og jeg tror, den har det endnu i det menige Vælgerfolk. Desværre har den ikke haft en tilsvarende Tilslutning i andre Partier. Socialdemokraterne har vel i sin Tid været inde paa Tanken, men har forladt den, og hos de Konservative har man desværre ikke mærket nogen stor Interesse for den. Ganske vist synes der nu at være enkelte Tegn til, at den er i Stigen, men det er indenfor Venstres Rækker, der ude i Befolkningen har været kæmpet for Folkeforsikringstanken.

Det er, som om der fra de private For-

sikringsselskaber er udgaaet en Strømning, som ikke har været den Tanke gunstig. Jeg forstaaer det ikke, for jeg tror ikke, det i Virkeligheden vilde ruinere de private Forsikringsselskaber eller skade dem særlig, om vi fik en Folkeforsikring. Det vilde det først gøre, i det Øjeblik vi lagde al Forsikring ind under Staten. Og nu skal jeg villigt indrømme, at er der noget, der egner sig til Statsdrift, saa er det Forsikring. Det er efter min Mening en af de meget faa Ting, der egner sig til Statsdrift. Jernbanerne egner sig saa sandt ikke til Statsdrift, og Resultatet har da heller ikke i de senere Aar været vellykket. Men vi er nu en Gang inde paa at drive vore Jernbaner ved Statsdrift, og med en forstaaende Ledelse kan Resultatet blive og bliver jo ogsaa nu for Tiden bedre og bedre. Men netop Forsikring egner sig til Statsdrift. Det er et Arbejde, der passer for Embedsmænd, at sidde og tumle med Statistik og udregne nogle Tabeller og styre hele dette Maskineri. Men derfor gaa til at ekspropriere bestaaende Forsikringsselskaber mener jeg ikke, vi skal, og ikke, vi kan, og derfor siger jeg: Gennemførelsen af en Folkeforsikring i den Udstrækning, hvori vi nu en Gang kan tænke os den gennemført i Danmark, vil sikkert ikke skade de private Forsikringsselskaber. Jeg vil haabe, at denne Tanke fremdeles maa vinde videre Udbredelse i vort Folk, maa vinde det hos andre Partier, og ogsaa mere hos mit eget Parti, og jeg vil slutte med Ønsket om, at man ikke vil udskyde denne Tankes Realisation til en ubestemt Fremtid, men at man under denne Sags videre Behandling vil optage en Kombination med Forsikringsprincippet, saaledes at Indbetalingen fra de unge kan tage sin Begyndelse, og at vi derpaa kan danne en Overgang til en Ordning, som mere hviler paa Forsikringstanken. Dette skal jeg paa egne og flere Partifællers Vegne udtale.

N. P. Jensen: Jeg finder Anledning til at sige nogle enkelte Ord, inden dette Lovforslag forlader dette høje Ting, idet det efter min Formening er en af de allervigtigste sociale Love, vi har haft at arbejde med — og som vi nu er ved at omarbejde — i al den Tid, jeg har givet mig af med praktisk Politik. Jeg indrømmer, at Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger og formodentlig snart bliver til Lov, indeholder væsentlige Fremskridt fra det System, vi tidligere har haft, Fremskridt, der ifølge min Formening er fremtvunget af den Omstændighed, at det frie Skøn har vist sig at have visse Vanskeligheder, som